Cảm Xúc Về Ngày Lễ Chiến Sĩ Trận Vong

Sáng hôm nay mang lá cờ sao sọc ra cắm trước cửa nhà mà lòng tôi không khỏi bùi ngùi tưởng nhớ những chiến sĩ đã vị quốc vong thân, trong số đó có 5,800 binh sĩ Hoa Kỳ và khoảng 3 triệu binh sĩ và thường dân của 2 miền Nam-Bắc đã bị hy sinh trong cuộc nội chiến 1960-1975.

Trên TV, hình ảnh những người Hoa Kỳ cắm cờ, thăm viếng các nghĩa trang làm tôi lại nhớ đến mấy năm trước đây, khi thăm viếng nghĩa trang ở một nơi xa xôi như Normandy, nước Pháp nơi 9,387 chiến sĩ Hoa Kỳ đã nằm xuống mà bao nhiêu năm qua mộ phần của họ vẫn còn trang nghiêm cờ quạt mà không khỏi ngậm ngùi tới nghĩa trang quân đội VNCH ở Biên Hòa nay chỉ còn là những nấm mồ hoang vô chủ.

Nhớ lại mấy câu thơ trong Cung Oán Ngâm Khúc của Đặng Trần Côn mà nước mắt dường như muốn tuôn trào:

Hồn tử sĩ gió ù ù thổi,
Mặt chinh phu trăng dõi dõi soi,
Chinh phu tử sĩ mấy người,
Nào ai mạc mặt, nào ai gọi hồn?
Dấu binh lửa nước non như cũ,
Kẻ hành nhân qua đó chạnh thương...

Bây giờ những người trẻ tuổi và những kẻ mau quên lại ham hưởng thụ ở trong và ngoài nước dường như không còn biết gì đến cuộc chiến huynh đệ tương tàn khốc liệt này nữa. Đảng cộng sản đã cố tình bóp méo sự thật, nhưng chỉ cần nghe lại lời nói của Lê Duẩn, Tổng bí thư đảng, kẻ đã từng hạ bệ Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp: ***Chúng ta đánh Mỹ là đánh cho Nga Sô và Trung Quốc*** là đủ hiểu, chẳng cần dài giòng giải thích.

Cuộc nội chiến này đã làm tan nát gia đình, tàn phá đất nước trầm trong từ vật chất đến tinh thần. Dù cho đã bao nhiêu năm trôi qua, nhưng tôi vẫn còn nhớ thảm cảnh do đảng Cộng sản gây ra và khuôn mặt của từng bạn bè, anh em, con cháu ở cả 2 miền đã hy sinh cho cuộc chiến này. Chúng ta hãy nhắc nhở con cháu nhớ mặt những tên tội đồ của dân tộc tuy đã bị Diêm vương gọi về tri tội và cảnh báo về bè lũ đồng bọn hiên đang dùng mưu kế hiến dâng non sông gấm vóc cho kẻ thù phương Bắc.

Hoa Kỳ không có nạn Cộng sản nhưng có những tai họa hiểm nghèo. Từ sáng thứ Năm 8-11-2018, những cơn gió từ miền cao nguyên Great Basin của Nevada và Utah thổi về với vận tốc thông thường từ 30-35 dậm một giờ mang theo hơi nóng của những sa mạc khô cằn, đi kèm là những làn cuồng phong hung dữ lên từ 60-80 dậm, đốn ngã cây cối lật đổ nhà cửa, xe cộ, và ác hại thay lại kèm theo những đám cháy kinh hồn vô phương cứu chữa.

Bắt đầu là "Camp fire" ở miền Bắc California, thiêu rụi thành phố Paradise, dân chúng đa số là những người đã về hưu, cướp đi 42 sinh mạng và 6,420 ngôi nhà. Tiếp theo là trận gió "Santa Ana winds" có nghĩa là cơn gió của quỷ dữ ("Devil winds" bắt ngườn từ tiếng La tinh "Satanas" (Satan) với trận hỏa hoạn Woolsey ở miến bắc Los Angeles vói 3 người chết, trên 200 ngôi nhà chỉ còn đám tro tàn đổ nát…

Đêm hôm trước vào khoảng 10:30 giờ có tiếng gió thổi ào ào khi mạnh, khi nhẹ qua mấy khóm cây ở ngoài vườn sau, tôi chợt tỉnh giấc dăm ba phút rồi lại ngủ thiếp đi. Tiếng gió thổi qua tấm phên mắt cáo ngoài hàng hiên, làm cho tôi mơ màng nhớ đến tiếng kẽo kẹt của rặng tre già ở một làng quê hẻo lánh của miền Bắc Việt Nam. Bác dâu tôi kể lại, vào đầu năm Mậu Thìn 1928, trời lạnh vô kể, cá chết trắng xóa ở cánh đồng phía sau làng, giữa lúc đó tôi sinh ra đời. Bà tôi lấy chiếc váy đụp với hàng chục miếng vá đủ mầu quấn cho tôi và đặt bên lò than hồng ...

Chợt nghe có tiếng gió đùng đùng rít lên từng hồi, hình như mái nhà bị tốc đi, kèm theo tiếng gì đổ vỡ. Thôi chết rồi! Hôm qua dự báo thời tiết là tối hôm nay ban đêm sẽ xuống tới 50°F và sẽ có Santa Ana winds thổi về và gió có thể lên tới 80 dậm một giờ, mà tôi không hề chuẩn bị gì hết.

Sực nhớ tới mấy cây lan: cây Ascocenda Viraphandhu hoa đỏ thẫm, cây *Rhynchostylis gigantea* Ngọc Điểm và cây *Vanda tricolor* đang ra nụ, tôi vùng dậy kiếm chiếc áo lạnh và chiếc đèn bấm, tính đi ra ngoài mang cây vào trong nhà.

Ông đi đâu vậy? Trời đang lạnh, gió đùng đùng như thế này mà ra ngoài không sợ cảm lạnh hay sao?

Tôi đang phân vân, vợ tôi bồi thêm:

Vừa mới bị cảm lạnh suốt 2 tuần lễ mà ông chưa tởn hay sao? Cây chết còn hơn là người chết!

Thấy vậy, tôi đành bỏ ý định đi ra bên ngoài. Thuốc ngừa cúm năm nay coi bộ không công hiệu mặc dầu tôi đã chích từ cuối tháng 9 vừa rồi, mà bây giờ ốm chẳng ra ốm, mình mẩy đau như dần, trong người thấy ớn lạnh toàn thân, mặc dầu đã mặc 2-3 áo và lò sưởi đã chỉ 72°F.

Không thể ra ngoài, thôi đành mở máy điện toán xem thư từ gửi đến và say sưa đọc lại những giòng chữ trong bài Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 2, 2011 của cô Phạm Hảo tỉ mỷ kể lại cái Tết năm xưa mà lòng bùi ngùi nhớ lại những cái Tết đã đi qua. Hình ảnh đĩa bóng xào và bát vịt nấu măng lai gợi cho tôi những kỷ niệm êm đềm của thời thơ ấu mà tôi đã cố ghi lai trong bài "Tết Về Quê Ngoại" đã được cô Hồng Vân đọc trên đài phát thanh VOA (Voice of America).

Sáng hôm sau, khi làn gió hung dữ đã tạm yên và mặt trời le lói làm cho không khí trở nên ấm áp, tôi khoác thêm tấm áo trấn thủ bước ra vườn sau kiểm soát trận địa. Cây mận Mỹ Tho mới hôm qua lá còn xanh tốt, nay đã trút đầy chiếc sân nhỏ hẹp. Rác rười, mấy chiếc thùng đựng nước và những chiếc chậu nhựa lăn lóc vương vãi khắp nơi. Chiếc túi nhựa chụp lên cây cà bát mà anh Nguyễn Vinh ở Georgia đã cất công gửi cho tôi đã bay đi đâu mất tăm mất tích. Cây *Vanda tricolor* 5 dò hoa gẫy mất 2, cây Bulbophyllum Elizabeth Ann 'Buckleberry' 3 dò nay chỉ còn có một, với những cánh hoa bắt đầu tàn héo.

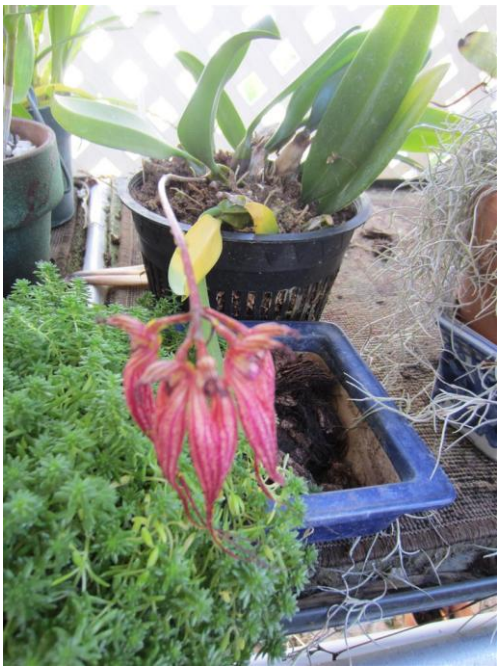

Khóm cây Mokara Oumea Walter có lẽ nhờ để ở ngoài trời nên cứng cát, chịu đựng được những cơn gió phũ phàng. Cũng có lẽ nhờ nó nép bóng cây mãng cầu African Pride #2, nhưng cây này cũng có vài cành trụi lá.

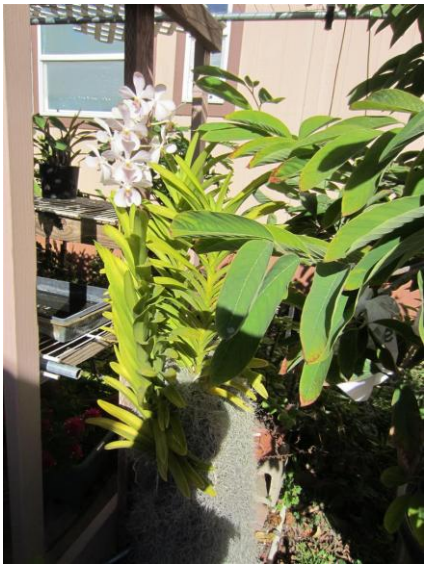

Thế rồi ngày Chiến sĩ Trận Vong, những làn gió hung bạo và trận cháy kinh hoàng kia cũng đã qua đi, chỉ còn lại một lão già gần đất xa trời ôm một mối hờn vong quốc. Người thân đã chết hết từ lâu, bè bạn còn lại một vài người sống sót đành cam phận với những kỷ niệm đau thương của đất nước.

Bolsa 13-11-2018
Bùi Xuân Đáng